

(המשך מעמוד 67)

כלה. אך כשביקשה למסור את סירטי הצילום לצלם שהיה אמור להנציח את המאורע, התברר שהצלם איננו. הוא קיבל חופשה פיתאומית.

מזל פרצה בבבלי הפגישה הנרגשת בין שני האחים לא צולמה וטקס הנישואין נערך באווירה קשה. דנינו ובניימישפחתו טענו ששילטונות הכלא עשו הכל כדי לקלקל את השימחה.

כותב דנינו: „האווירה בחתונה היתה כמו כוננות למלחמה. כולם קשוחים ורמזים מבהילים...“ כעבור חצי שעה הצטוו ה' מוזמנים לעזוב. מזל ומשה לא קיבלו רשות להתייחד.

עורך-הדין יודי, שהחליט לייצג את הזוג הצעיר ללא תמורה כספית, פנה פעם מים רבות לשילטונות הכלא, אך ניתקל בתשובות שליליות. במיכתבו האחרון, מ' 25.9.1981, הוא כותב שוב: „מרשי התי' חתן לפני מיספר שבועות בכלא רמלה. במיכתבי מיום 12.8.1981 (שנשלח אליכם בדואר רשום) ביקשתי לרונן באפשרות להרשות למרשי להתייחד עם אשתו בתוך הכלא, או מחוצה לו. אך עד כה לא הואלתם לענות על מיכתבי הנ'“. אני חוזר על בקשת מרשי לאפשר לו להת-ייחד עם אשתו...“

„עלימנת' להקל עליכם בשיקוליכם, הנני מצרף למיכתבי זה העתק פוטוסטטי מכתבה בעיתון, אשר לפיה מתברר שהיו דברים מעולם, ואסיר המרצה עונש מאסר ממושך בכלא רמלה הורשה מיספר פע-מים להתייחד עם אשתו, אף ללא אזי-קים...“

ביטחון

מול הלכה

ע' 7 מיכתב זה ענה שרות בתי-הסו-הר שתקדימים שהיו אינם מחייבים אותם, שהם שוקלים כל מיקרה לגופו, ור' שדנינו הוא עבריין מסוכן אשר נמלט בעבר מהכלא.

מזל היא כיום בת 21. היא יושבת מיואשת בבית הוריה, סופרה את הימים בין ביקור לביקור, ומקווה, כל רצונה הוא ללדת ילדי למשה ולגדל אותו בעצמה, על אף הקשיים הרבים הצפויים לה.

גם משה מיואש. הוא כותב: „...רוני ניצן, יחד עם חלק מהעובדות הסוציאל-יות רוצה פשוט, במקום לעזור לנו, להר-וס אותנו... לא רוצים שאני אשתנה. כל מיני סוהרים מספרים לאשתי כל מיני דברים כדי לייאש אותה, העונשים שאני

להתייחד עם אשתו, כדי לקיים את „מיצי-ות פרו ורבו“, ענה: „כרב, אני חושב שהוא צריך להתייחד עם אשתו. שילטונות בתי-הסוהר מודעים לצורך ההילכתי והטיבעי הזה. אך כש-ישנם שיקולים ביטחוניים, לא נותנים לי להתערב.“

משה דנינו סיפר כי בנוסף לנימוק הביטחוני, העלה רוני ניצן נימוק נוסף לאי הסכמתו לאפשר לו להתייחד עם אש-תו. ניצן טען, לדברי דנינו, שבית-המעצר לא ערוך למיקרים מעין אלה, ושאין בו מקום שיתאים להתייחדות בני-

שוטר מישמר-הגבול וכרזת הפרם „הרגשתי שהתאהבתי...“

פרקדיט יודי
ללא תמורה כספית

מזל דבוש

— אקדיש לו את חיי

כאדם מבין והוגן, מדוע, אם כן, אין הוא נוהג כך איתו?

העולם הזה פנה לרביכלאי רוני ניצן כדי לשמוע את גירסתו, אך הוא סירב לענות לשאלותינו. לבקשת הכתבת לאפ-שר לה ביקור אצל דנינו, ענה רוני ניצן שאין הדבר בסמכותו.

„הכל אסור

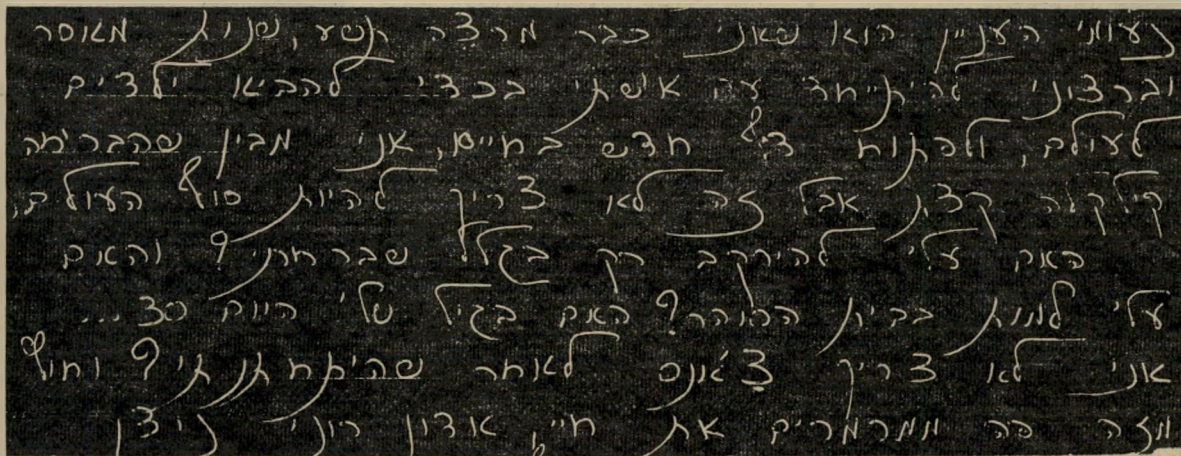
לנו“

מ' שח דנינו טוען שמתנכלים לו. במיכ-תב שאותו הבריה מהכלא, הוא כותב: „פעם אמר לי (ניצן), באחד הראיונות שלו: מה אתה מבקש ממני ביקור בלי רשת? איך יש לך אומץ כזה אחרי שר' אנשים מסוגך שמים לי רימון בבית ורו-צים להרוג אותי? ...“

„לכן הוא מתנכל לנו בלי לתת מנר-חה, ואנחנו כל הזמן מוטרדים, אסור לדבר, ואסור ואסור ואסור. הכל אסור לנו...“

משה דנינו פנה במיכתבים רבים לאנ-שי-ציבור שונים, ובהם הוא חוזר שוב ושוב על בקשתו:

„אנא, בשם ה', הצילו. אני פונה ומבקש שתעזרו לי בכל כוחך ובכל יכולי-תך, כדי שאוכל למלא אחר הכתובה ואחר

קטע ממיכתבו של משה דנינו ל„העולם הזה“
„ברצוני להתייחד עם אשתי“

המיצווה של פרו ורבו. אשתי ואני חוששים שבאם לא יותר לנו בזמן הקרוב למלא את המיצווה פרו ורבו ושאל לא אוכל לעמוד בהתחייבו-יותי הכתובות בכתובה, לא נוכל להח-יזק מעמד בנישואין אלה...“

„כתוב בתורה הקדושה שאנו עם רחי-מנים בני רחמנים. האם כך מתנהג עם של רחמנים בני רחמנים? ...“

נעמי אדווה

בגדים הנשיים, התרתי לה להכניס לתוך תאה את שני כלביה הקטנים, כדי שתור-כל להמשיך לספל בהם וכדי שהאחריות לגורלם תמנע ממנה לנסות להתאבד. הבאתי לה רוסאים שיברדקו אותה, והצי-מדתי אליה עזרת סוציאלית.“

משה דנינו טוען, שאם הצליח ניצן למ-צוא פיתרון הולם ואנושי לקוקסינל זה, אין כל סיבה שלא יצליח למצוא פיתרון גם לבעייתו. הוא טוען שניצן הציג עצמו

הזוג. גם הרב חזן אישר את גירסתו של דנינו, ואמר, שכפי שידוע לנו, מתוך שיחתו עם רוני ניצן, אין מקום בבית-המעצר של כל רצלה.

דנינו טוען שנימוק זה אינו משכנע אותה. הוא מתלונן על יחס של איפה ואיפה, ומסתמך על ראיון שהעניק ניצן לפני זמן מה, ואשר התפרסם בהעולם הזה (2292). בראיון זה מספר ניצן: „בבית-המעצר הגיע קוקסינל, שנראה